

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 27 października 2020 roku Sąd Rejonowy w Opocznie nakazał pozwanej Z. P., aby wydała powodowi R. R. jako dzierżawcy użyczoną działkę rekreacyjną nr (...) położoną w O. na terenie (...) (pkt 1) oraz zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.117 tytułem zwrotu kosztów procesu (pkt 2).

Od powyższego wyroku wniósł w dniu 30 listopada 2020 roku (data nadania w placówce pocztowej) apelację pełnomocnik pozwanej Z. P.. Apelująca zarzuciła wyrokowi:

1. obrazę przepisów prawa procesowego która miała istotny wpływ na wynik sprawy w postaci art. 89 § 1 k.p.c. polegające na załączeniu przez pełnomocnika powoda dokumentu w postaci pełnomocnictwa udzielonego przez powoda do reprezentacji jego w sprawie przeciwko T. G., a więc nie w sprawie przeciwko pozwanej Z. P., co przesądza o braku należytego umocowania pełnomocnika powoda do reprezentacji jego osoby w niniejszym postępowaniu – i co stanowi nieważność postępowania z art. 379 pkt 2 k.p.c.;

2. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na wynik sprawy w postaci art. 232 k.p.c. i art. 233 k.p.c. poprzez niewłaściwą ocenę przez Sąd I instancji zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, która to ocena jawi się jako dowolna i całkowicie sprzeczna ze wskazaniami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego w zakresie, w jakim Sąd I instancji:

– przyjął, że powód udowodnił, iż był on użytkownikiem działki o numerze (...) będącej w zasobach (...) w O., a działka ta została mu wcześniej przekazana przez jego ojca, w sytuacji gdy powód nie wykazał w jakikolwiek sposób swojego prawa do tej działki;

– uznał, że pomiędzy stronami została zawarta prawnie skuteczna ustna umowa użyczenia podczas gdy powód nie wykazał wszystkich istotnych elementów składających się na treść tej umowy, jak chociażby czas jej trwania, ani przybliżonej chociaż daty czy okoliczności jej zawarcia z pozwaną;

– uznał, że pozwana nie wykazała swojego prawa do działki w sytuacji, gdy w aktach sprawy znajduje się szereg dokumentów potwierdzających jej prawo do użytkowania działki o numerze (...);

– pominął okoliczność, że pozwana począwszy od 2006 roku aż do dnia dzisiejszego jest członkiem zarządu (...)w O., a w latach 2010-2019 była jej Prezesem Zarządu – zaś zajmowanie tych funkcji jest możliwe tylko wówczas, gdy jest się użytkownikiem (dzierżawcą działki), co jest bezspornie weryfikowane na etapie poprzedzającym kandydowanie na pełnienie takich funkcji;

– pominął w całości w treści swojego uzasadnienia zeznania świadka I. R. która potwierdziła, że powód nigdy nie był użytkownikiem działki o numerze (...);

– w sposób całkowicie dowolny ustalił, że strony zawarły umowę użyczenia na czas nieoznaczony, a umowa wygasła wskutek tego, że przedmiot użyczenia stał się powodowi niezbędny w sytuacji, gdy to sam powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podnosił, że umowa została zawarta na czas oznaczony;

3. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała istotny wpływ na wynik sprawy w postaci art. 327¹ § 1 k.p.c. w zakresie, w jakim Sąd I instancji w treści sporządzonego przez siebie uzasadnienia nie określił faktów, które uznał za udowodnione a które nie, dowodów, na których się oparł i przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej,

4. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 710 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie skutkujące przyjęciem przez Sąd I instancji, że powód zawarł z pozwaną skuteczną umowę użyczenia, co nie wynika jednak w żaden sposób ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,

5. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 715 k.c. i 716 k.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie w zakresie, w jakim Sąd I instancji przyjął że pomiędzy stronami została zawarta umowa użyczenia na czas nieokreślony, która wygasła wskutek tego że nieruchomości stała się powodowi niezbędna w rozumieniu art. 716 k.c. w sytuacji, gdy to sam powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wskazywał, że umowa została zawarta na czas oznaczony, a nie oznaczony, zaś Sąd I instancji nie uzasadnił w żaden sposób na czym miałyby owa „niezbędność” dla powoda polegać,

6. obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 6 k.c. cywilny poprzez jego niewłaściwe zastosowanie w niniejszej sprawie skutkujące przyjęciem przez Sąd I instancji, że pozwana nie udowodniła że jest dzierżawcą działki o numerze (...) w sytuacji, gdy to powód nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających iż przysługuje mu jakiegokolwiek tytuł prawny do tej działki, a tym bardziej aby zawarł z pozwaną umowę użyczenia której przedmiotem miałyby być ta działka, zaś pozwana przedstawiła dokumenty potwierdzające podnoszone przez nią okoliczności;

7. będący następstwem wyżej wymienionych uchybień, błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezpodstawnym uznaniu przez Sąd I instancji, że pozwana nie jest dzierżawcą działki o numerze (...), a jedynie jej użytkownikiem na podstawie umowy zawartej z powodem.

Wskazując na powyższe apelująca wniosła o uchylenie skarżonego rozstrzygnięcia, zniesienie postępowania dotkniętego nieważnością i w tym zakresie przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania - jedynie w razie stwierdzenia wystąpienia przez Sąd II instancji nieważności postępowania, bądź o zmianę zaskarżonego rozstrzygnięcia i oddalenie powództwa w całości. Ponadto wniosła o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm prawem przepisanych.

Zarządzeniem z dnia 14 grudnia 2020 roku Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. wezwał radcę prawnego A. W. do wykazania umocowania do działania w imieniu powoda R. R. w sprawie przeciwko pozwanej Z. P. (a nie T. G.).

W odpowiedzi na to wezwanie radca prawny A. W. złożyła do akt sprawy ponownie pełnomocnictwo upoważniające ją do działania w imieniu powoda w sprawie przeciwko T. G. (pełnomocnictwo k. 151).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja skutkuje koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku, zniesienia postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W rozpoznawanej sprawie zachodzi nieważność postępowania przed Sądem I instancji, którą to okoliczność sąd odwoławczy ze względu na treść art. 378 § 1 k.p.c. miał obowiązek zbadać z urzędu w granicach zaskarżenia.

W razie stwierdzenia nieważności postępowania Sąd II instancji uchyla zaskarżony wyrok, znosi postępowanie w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazuje sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (art. 386 § 2 k.p.c.).

W świetle przytoczonych powyżej przepisów należy wskazać, że stwierdzenie nieważności postępowania dokonuje się niezależnie od tego, czy apelujący powołał się na to uchybienie, a stwierdzając, że doszło do nieważności sąd odwoławczy nie ma obowiązku rozpoznawać zarzutów merytorycznych podniesionych w apelacji.

Zgodnie z art. 379 pkt 2 k.p.c. nieważność postępowania zachodzi, jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej, organu powołanego do jej reprezentowania lub przedstawiciela ustawowego, albo gdy pełnomocnik strony nie był należycie umocowany.

W ocenie Sądu Okręgowego z taką sytuacją mamy do czynienia w przedmiotowej sprawie, albowiem pełnomocnik powoda nie był należycie umocowany.

Analiza załączonego do pozwu pełnomocnictwa udzielonego przez powoda radcy prawnemu A. W. wynika, że zostało ono udzielone do reprezentowania go w sprawie przeciwko T. G., który nie jest stroną w niniejszym postępowaniu (k. 12).

Dodać należy, że radca prawny A. W. mimo wezwania Sądu Okręgowego w tym zakresie nie wykazała umocowania działania do działania w imieniu powoda w sprawie przeciwko pozwanej Z. P., przedkładając ponownie pełnomocnictwo upoważniające ją do działania w imieniu powoda w sprawie przeciwko T. G. (pełnomocnictwo k. 151).

W świetle powyższych uchybień należało uchylić zaskarżony wyrok znieść postępowanie przed Sądem I instancji w całości i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu w Opcznie do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 108 § 2 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Paweł Hochman